

SUMARI

<i>Salteu!</i> , de Núria Abril Cuevas.....	9
<i>Shift</i> , de Rosa Gurrera Martínez.....	13
<i>Pont de llum</i> , de Joan Biscarri Gassió	23
<i>Maleïts morts de gana</i> , Marc Bolet Benito	35
<i>Àngel negre</i> , de Montse Bonfill March	45
<i>Fins a la boia i tornar</i> , Francesc Borrell i Ros.....	49
<i>L'últim dia</i> , de Carme Castellarnau i Arfelis.....	55
<i>Convidar la mort</i> , Isaac Cortés i Domingo.....	65
<i>La casa enfonsada</i> , de Thaïs Fadrique Rubio	75
<i>CES</i> , de Joan Carles Libori	85
<i>Mar plana</i> , de Miquel Àngel Mas Mas	95
<i>El món sense en Petrus Salinger</i> , de Montse Milan Moliné	99
<i>Sants intolerants i les receptes de Llucifer</i> , de Pol Moreno Mena.....	109
<i>Hi havia una bugada</i> , de Joan Pinyol Colom.....	119
<i>Vides d'aigua i llibres</i> , de Josep Maria Seró Domènech..	127
<i>El juny que torna</i> , de Joaquim Sicart Bertran	137
<i>La primera vegada</i> , de David Valle Garcia	147
Índex d'il·lustracions	159
Premis Vent de Port (1994-2020).....	161
Autors del Vent de Port (1994-2020)	163

SALTEU!

I aquí em teniu, escrivint un pròleg. Jo, que, en això dels pròlegs, no hi he cregut mai. Jo, que, ho confesso, me n'he saltat centenars. Els pròlegs són com els anuncis d'abans de la pel·lícula, com la cua per pujar a les atraccions de la fira, com perseguir la mare perquè t'expliqui un conte, mentre et va dient: “un moment que faig una trucada,” “un segon que rento quatre plats”... I és que, quina temptació tenir un llibre nou a les mans! Una història t'espera, agafes embranzida i corres cap a ella. Et deslliures de la maleïda faixa, de la sobrecoberta, de la coberta, de la portada. I quan ja tens la història a tocar, un pròleg, un pròleg llarguíssim i interminable, et barra el pas. Forcegeu uns segons, les paraules et retenen, les frases se t'entortolliguen als turmells, però, amb un salt d'alçada impossible, deixes enrere el pròleg i, per fi, abrades la història i t'oblides de tot.

Per tant, soc conscient que, arribats en aquest punt, pocs m'estareu llegint. I no em sap pas greu, perquè, a banda que jo hauria fet el mateix, el cert és que no hi podem fer gran cosa, ja que, en realitat, estem programats perquè ens encantin les històries.

I per què és important que ens agradin les històries? Quan ens expliquen una història, les parts del cervell que s'activen són les mateixes que s'activarien si estiguéssim experimentant, de veritat, allò que ens expliquen. De fet, fem una prova. Agafem el relat guanyador d'aquesta edició; *SHIFT*, de Rosa Gurrera. A l'inici, ens detalla, de manera minuciosa i precisa, que la protagonista és a la platja. Ens parla del color del cel, de la forma de l'aigua, dels crits dels nens que juguen. I, fixeuvos-hi, de mica en mica, inevitablement, ens anem traslladant a la platja, fins que

podem sentir les gotes d'aigua lliscant sobre la pell, el sol que ens escalfa i els xiscles de les gavines.

Una bona història és una experiència immersiva, una realitat virtual compartida amb l'autor de la història i tots els qui la llegeixen. D'aquesta manera, a través de les històries, podem viure situacions que, probablement, en la realitat, no viurem mai. I el que és més important, podem aprendre. I això, fa milers d'anys, feia que sobrevisquéssim. El caçador més experimentat de la tribu s'asseia a la vora del foc. Els més joves l'envoltaven, ansiosos per escoltar les seves històries. Llavors, els explicava que un dia s'havia topat amb un lleó, però que havia aconseguit sobreviure enfilant-se dalt d'un arbre. I aquests caçadors més joves, aprenien que, si un dia es creuaven amb un lleó, caldria buscar algun lloc ben alt. Com més històries escoltaven, més aprenien. Per això, hem evolucionat perquè ens agradi que ens expliquin històries. Per tant, si, com jo, aneu per la vida saltant-vos pròlegs, no us preocupeu, no és culpa vostra! Salteu!

I sabeu què? Just darrere meu, us esperen setze històries magnífiques, que mereixen un bon salt de pròleg. De fet, i per agrair-vos la vostra perseverança, us acompanyaré a la casa on s'aixopluguen aquestes històries.

Una casa amb una teulada a dues aigües, una finestra circular a sobre la porta, dues finestres quadrades al lateral i una xemeneia que sempre treu fum. Sou a fora, al costat d'un arbre, el sol us escalfa el clatell. Espereu que us obrin. Arriba una dona vestida amb una camisa i uns texans que li van grans. La seva mirada us inquieta, però sembla amable. Al jardí, us saluden un noi que juga a beisbol i dos homes asseguts en una gandula, que no poden deixar de mirar-se als ulls. Un parell de gats, que mengen pinso sec, s'espanten i fugen. Passeu pel costat d'un safareig, on hi ha una pastilla de sabó Lagarto i saquets de cendra per blanquejar la roba. A l'estenedor, hi veieu un uniforme: polo marró clar de màniga curta, pantaló marró fosc llarg i una jaqueta. També hi ha una gran boia de color groc, que ningú no sap com ha arribat fins allà.

Entreu al menjador i, quan els ulls s'han acostumat a la foscor, us sorprèn una pintura de Van Gogh penjada a la paret: *La casa groga*. Hi ha un gran finestral, des del qual es veu un pantà i, en dies de sequera, de dins del pantà, en surten deu puntes de deu xemeneies. Sentiu soroll a la cuina i us hi aproximeu. Una dona prepara un estofat de vedella amb bolets. I al fons, allà on fa molts anys hi devia haver la llar de foc, hi ha una gran caldera, on un personatge ben curiós bull aigua i hi afegeix sal, pebre, gingebre i unes fulles de julivert. Just al costat, hi ha el rebost: entre llaunes de sardines, tomàquet fregit, cigrons i lleties, hi ha llibres amuntegats. Llavors, arribeu a un passadís de portes tancades, amb una taula d'escriptori arrezerada a la paret del fons. Al costat, unes escales. Les pugeu i arribeu a una habitació. Asseguda al tamboret del tocador, hi ha una dona, que es col·loca un collaret i unes arracades i es pinta els llavis. La vostra acompanyant sembla que ha marxat i, ara, la substitueix un home fosc. La porta de l'armari és oberta; un fusell, una llanterna, un ganivet, uns guants i un neoprè. Sentiu un nadó que plora. I just en aquell moment, l'home fosc us mira intensament.

Benvinguts a La Casa del Sol Naixent.

NÚRIA ABRIL CUEVAS

SHIFT

Rosa Gurrera Martínez

1

El cel s'ha encès de tots els colors del foc, i ara gira al meu voltant com purs jocs de pirotècnia, com incendis en boscos llunyans, i gira la sorra i gira l'aigua blava amb les seves crestes platejades i unes gotes brillants com llàgrimes de cristall em llisquen cos avall fins la terra assedegada. El meu cos gloriós, que acaba de sorgir d'entre l'escuma i deixa escolar-se gota a gota l'aigua; que s'estremeix de dalt a baix i gira també, lentament, per deixar-se acaronar tot sencer per la llum de la posta. I per retrobar el lloc d'on prové.

Sobre la sorra torrada que comença a envair l'ombra resten encara petits grups de gent que no es decideixen a anar-se'n, a donar per acabat el lent i mandrós dia de platja. Allà lluny juguen uns nens, i els seus crits cristal·lins s'enlairen fins la volta del cel, on s'uneixen als xiscles de les gavines. Al meu voltant, alguns cossos solitaris s'estiren melangiosos, lassos de tanta solitud forçada. Emergeixen potser, com jo, de letargies primigènies, de lleus defalliments de la consciència. Allà baix, un de masculí es remou mòrbidament sobre la sorra i em desperta per un instant no sé quin record vague, com si un pressentiment es mesclés amb una enyorança. Reposa sobre una tovallo-la blanca amb ratlles de colors. En una dubtosa i fugaç reminiscència (tal vegada un *déjà-vu*) em veig recollint-la de l'estenedor i plegant-la en un matí imprecís, diria que llunyà. O potser no. L'home que hi jau és jove i musculat, però desprèn una sensació de blanesa, no sé ben bé per què; potser perquè la seva pell encara és blanca com la d'una verge no desflorada pel sol. La seva pal·lidesa em

recorre com un calfred, em parla de nits d'anhels insatsifets i de carícies solitàries. Tinc la fugaç sensació d'aquella pell sota les meves mans, i d'unes mans sobre la meva pell, grans i molsudes com les de l'home que jau a la platja. Sento l'angúnia que deixa, després de la consumació, una intimitat no desitjada. Sé que m'ha estat mirant. Tinc por que hi torni, i que els seus ulls topin amb els meus: els aparto, recorro la sorra buscant el lloc on he deixat la bossa i el pareo. O potser era la tovallola blanca. Les meves coses, el meu petit refugi en terra de ningú. El lloc on retrobar els petits gests d'eixugar-me, posar-me la samarreta, pentinar-me, espolsar-me els peus, calçar-me, recollir. Accions conegudes, rutinàries, que m'arrenquin de la confusió i em retornin la seguretat perduda. Que em tornin a mi.

L'he trobat: era la tovallola de ratlles vermelles i blanques. Està una mica bruta, com si mentre jo no hi era algú l'hagués trepitjada; conserva encara la marca longitudinal d'un cos, una suau depressió, que quan la retiri veuré inscrita en la sorra: com un motlle, un negatiu, l'empremta d'una absència. És la meva. M'estiro i comprovo que s'adapta al meu cos amb la precisió d'un guant. M'acull. M'hi sento bé, molt bé; com si, per sota, la sorra m'abracés. M'estiro encara més i sento com tots els músculs es distenen, s'allarguen, elàstics i flexibles com els d'un felí en repòs. Aixeco una mica el cap i contemplo els membres bronzejats, modelats a la perfecció, recoberts d'una pell sedosa color de mel. No em canso de mirar-los. Els moc amb suavitat, els ofereixo de ple al sol que encara crema i m'envaeix una intensa excitació. Em deixo dur a les ondulacions que el cos em demana; veig en escorç els pits turgents, el ventre llis, i sento més avall com, entre les cuixes ben obertes, el sexe humit se m'obre com una flor. I ja no em puc contenir, i em fonc de pur goig de ser jo i de ser com soc.

Amb els ulls entreoberts i el cor adormit, sense pressa per sortir del son, veig les esclatxes de llum que es colen per la persiana: ratlles daurades que es projecten sobre el llit i es transformen en corbes harmonioses en trobar-se amb el meu cos. És un nou dia, nou de trinca, prenyat de dolces i vagues promeses. Embolcallada encara en esquinçalls de somni (un somni que voldria recordar però s'esmuny, deixant-me amb prou feines unes quantes imatges deslligades i esvaïdes d'un jo que no soc jo i d'una vida que em resulta estranya) em remoc entre els llençols i retrobo el record d'una platja, d'un dolç defallir i una llarga posta de sol. A poc a poc m'assec al llit; em costa una mica reprendre l'ús dels membres, encara adormits; sento com els recorre una mena de formigueig, i els remoc perquè els regui bé la sang, perquè els infongui de nou la vida i el moviment que el son havia suspès. M'aixeco i obro la porta de la terrassa. Penso vagament, amb mandra, que avui tinc una cosa per fer. Però abans surto a saludar el nou dia, i bec a glopades l'aire fresc del matí. Una mirada em sorprèn, gairebé a tocar: és la del veí. Als seus ulls hi veig brillar una llum que m'inquieta. M'amago de pressa, no voldria haver-me'n de penedir.

Me'n vaig a la dutxa. El doll d'aigua freda que peta sobre la pell s'endú la inquietud i les restes de son. Després me'n vaig cap a l'armari, però quan soc a punt d'obrir-lo em quedo aturada, captivada per la imatge que em regala el mirall. Em miro llargament, em perdo en la contemplació del reflex que em torna la carícia de la meva mirada. Em travessa el record d'aquell que diuen que es va ofegar per voler-se besar a l'aigua d'una font. Un somriure fascinat neix als meus llavis, mentre em dic per dins un cop i un altre "aquesta dona soc jo". I passa un temps, un temps encantat, no sé ben bé ni quant ni com.

Fins que torno a recordar què he de fer. Una mirada a l'interior de l'armari m'ho confirma: necessito roba nova. Descarto una peça rere l'altra; tocar-les em produeix una

barreja de tristor i de disgust, com sol passar amb la roba de segona mà, de dubtosa procedència. Acabo escollint una camisa i uns texans vells, anònims i confortables. Em van una mica grans. Quan me'ls poso no puc evitar de pensar, entre desconcertada i divertida, que és una disfressa; que soc una estrella de cine que es prepara per sortir i barrejar-se amb la gent sense que la reconeixin. Per tal de reforçar aquesta sensació, que cada cop m'engresca més, em poso unes ulleres de sol. I surto al carrer.

3

El carrer, un dels principals de la ciutat, tot i que encara és prou d'hora ja és ple de gent: gent que passeja, que corre, que s'atura, que va i que ve. Que, com en una dansa improvisada, fa giravoltar els vestits vaporosos, rutilants, de mil colors, semblants als que llueixen els flamants maniquins als aparadors. Irresistibles reclams: em deixo atrapar pel seu poder de seducció. Llisco lleugera entre la gent, entro i surto de les botigues, trio, remeno, m'emprovo, descarto, compro: m'entrego a l'impuls de cada moment, a un àvid i alegre afany de posseir, un joc frenètic i exultant. Saludo la meua imatge que a tots els emproadors i des de totes les vitrines em somriu, em pica l'ullet, juga a no ser jo per temptar-me, per fingir estranyeses i sorprendre'm després amb l'alegria del reconeixement, i que, mesclada amb les imatges de tantes coses belles, sembla dir-me que, si les vull, totes seran per a mi.

Ha estat quan mirava una d'aquelles vitrines que he vist, de cop, un altre rostre reflectit vora el meu. Un rostre d'home, d'una rara bellesa. Per un moment he cregut que era un més dels objectes exhibits per atiar en els vianants el desig de consumir. Quan m'he adonat del meu error m'he girat, però l'home ja no hi era: s'havia esvanit entre la gent. L'he buscat amb els ulls, que ja començaven a humitejar les llàgrimes, fins que l'he vist que anava carrer avall. Empesa per una força irresistible l'he començat a seguir. No era fàcil, les voreres eren ja molt plenes i ara

i adés el perdia; avançava amb pena, esmunyint-me entre la multitud, empenyent els que em barraven el camí, corrent cada cop que el veia girar una cantonada. Com més obstacles s'interposaven entre ell i jo, més em delia per tenir-lo a l'abast, per apropar-m'hi, per somriure-li, per treure'm les ulleres molt lentament i mirar-me'l de fit a fit. Per fer-lo meu.

Tant em delia, que cada cop que el perdia una punxada dolorosa, com un ganivet esmolat, m'esqueixava per dins. Un dolç turment, una insostenible alternança entre saber-lo a la vora i pensar que ja no el veuria més. Un cop ha desaparegut durant més de deu minuts, i m'ha semblat que el dia s'enfosquia, i ja era a punt de tornar-me'n abatuda cap a casa quan l'he vist a l'altra vorera que sortia d'una botiga. Tinc por que ell també m'hagi vist, que l'alegria de retrobar-lo m'hagi traït, perquè diria que des d'aleshores ha començat a esquivar-me. M'he dit que calia ser prudent, que valia més no córrer massa i assaborir el temps d'espera, fiar-ho tot en mans de l'atzar, deixar que sigui ell qui me'l prengui i me'l torni com les onades prenen i tornen les petxines a la platja; encara que al final me l'acabi prenent del tot, i em quedi només el regust agredolç del que hauria pogut ser i no ha estat, del que hauria pogut tenir i m'ha fugit dels dits.

4

Decidida a temptar la sort, me'l quedo mirant des de la vorera; veig com es va fent cada cop més petit, fins que creua el carrer, allà baix, i desapareix dins d'uns coneguts magatzems; abandono la persecució i entro en un bar, des d'on puc vigilar-ne la sortida.

M'adono, només entrar, que algunes mirades es giren cap a mi. Se'm claven a la pell, com agulles molt fines. Agraeixo la protecció de les ulleres de sol. Veig al mirall de la paret que estic tota enrojolada; el desig i l'excitació de l'encalç m'han fet encara més desitjable. He de retrobar la calma, no em convé cridar l'atenció. No se sap mai.

El premi de contes Vent de Port és organitzat per l'associació cultural, recreativa i juvenil La Casa del Sol Naixent de Trepmp i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Trepmp. El premi d'enguany ha estat concedit per un jurat format per Josep Fabà, Ada Castells, Vicenç Llorca i Núria Abril. El conte guanyador ha estat *Shift*, de Rosa Gurrera Martínez. L'equip de coordinació és format per Elena Magrí, Roger Uriach i Goretti Vintró, i la correcció ha anat a càrrec de Laura Aubets, Sílvia Romero, Laia Escolà i Marina Roman.

La Casa del Sol
Naixent
Pallars Jussà
Lleida

Ajuntament de Trepmp
Pallars Jussà
Lleida

© de la tria: La Casa del Sol Naixent, 2022

© dels textos: els autors respectius, 2022

© de les il·lustracions: els autors respectius, 2022

© del pròleg: Núria Abril Cuevas, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2022

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: maig de 2022

ISBN: 978-84-1303-384-6

DL L 396-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.